

Ko sem se pomešal med mnogoštevilne gasilce, sem prišel po naključju k vodnjaku, ki je bil navadno pokrit z leseno streho. A danes so ga razkrili. Radoveden in vesel obenem sem mu hotel pogledati na dno.

Ko sem se torej nagnil nad vodnjakom, se mi je pa zvrtilo v glavi, in zvrnil bi se bil vanj, da me ni k sreči zagrabila za ramena očetova roka. Jaz nisem mislil nič drugega več, kakor to, kako me bo atej nabunkal. Toda nič tega.

Le: „Fant“! je vzkliknil, me odnesel domov ter nič več izpregovoril o tem.

Prihodnji dan je bil ravnotako vroč, a nihče iz vasi ni šel v senošet. Pogasiti se mora tudi tleči ogenj ter pomagati nesrečnim pogorcem. Saj ni ostalo niti toliko strehe, da bi mogli spati pod njo.

Polivali so torej pogorišča celo tisto noč in cel prihodnji dan.

Vodnjake so bili že vse izpraznili, in luže je bilo tudi že zelo malo. To slednje me je tako zaskrbelo, da nisem mislil več na nesrečo, ki je zadela našo vas, ampak sem vprašal ateja: „Kdaj pa pride spet kaj vode v lužo? Vse žabe bodo poginile, in nič več ne bodo tako lepo regljale!“

„Kakoršen mož, take besede“, je rekel naš atej ter odšel na pogorišče.

Pri nas je bilo potem kaj živahno. Dve družini smo vzeli pod streho. Zato sem se pa tudi držal rad doma ter se igral s tujimi otroki. Saj nas je bilo vseh skupaj štirinajst. Spali smo kakor ciganje po šotorih, a smo se prav radi imeli.

Ker sta nam bili družini prav hvaležni, zato so mene matere kar na rokah nosile. Seveda sem bil vsled tega neznansko ponosen, a dostikrat tudi siten.

Naš Tonček.

Pa naš Tonček me vprašuje
me vprašuje dan na dan,
kdaj pač zopet majnik pride
in naseje rož na plan.

Ne vprašuj me, Tonček mali,
kdaj spet pride topli maj,
kdaj nam zopet v cvet odene
gore, polje, trato, gaj.

Kaj je tebi treba maja,
saj ti v srcu sije še;
kaj je tebi treba cvetja,
saj ti v srcu klije še.

V srcu sije maj mladosti,
v srcu ti cvete pomlad,
vanje ti nasiplje cvetja,
cvetja zlatih mladih nad.

Bogumil Gorenjko.

